DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 17 juli 2008 *

I mål C-226/07,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Finanzgericht Düsseldorf (Tyskland) genom beslut av den 27 april 2007, som inkom till domstolen den 7 maj 2007, i målet

Flughafen Köln/Bonn GmbH

mot

Hauptzollamt Köln,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Rosas samt domarna J.N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, A.Ó Caoimh (referent) och A. Arabadjiev,

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: M. Poiares Maduro,
justitiesekreterare: handläggaren B. Fülöp,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 10 april 2008,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Flughafen Köln/Bonn GmbH, genom D. Schiebold och A. Richter, Rechtsanwälte,

— Hauptzollamt Köln, genom O. Meyer, Oberregierungsrat, och K. Deutschmann, båda i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av G. Albenzio, avvocato dello Stato,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom W. Mölls, i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 14.1 a i rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet (EUT L 283, s. 51).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Flughafen Köln/Bonn GmbH och Hauptzollamt Köln (tullmyndigheten i Köln), som rör Hauptzollamt Kölns vägran att återbetala den skatt som Flughafen Köln/Bonn GmbH år 2004 betalat för dieselbrännolja som använts för att framställa elektricitet.

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapsrättsliga bestämmelser

3 Skälen 1–6 i direktiv 2003/96 har följande lydelse:

”(1) Tillämpningsområdet för direktiv 92/81/EEG av den 19 oktober 1992 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor [(EGT L 316, s. 12), i dess lydelse enligt rådets direktiv 94/74/EG av den 22 december 1994 (EGT L 365 s. 46; svensk specialutgåva, område 9, volym 3, s. 3)] och direktiv 92/82/EEG av den 19 oktober 1992 om tillnärmning av punktskattesatser för mineraloljor [(EGT L 316, s. 19; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 98), i dess lydelse enligt direktiv 94/74] är begränsat till mineraloljor.

(2) Avsaknaden av gemenskapsbestämmelser om minimiskattesatser för elektricitet och andra energiprodukter än mineraloljor kan inverka negativt på den inre marknadens funktion.

(3) För att den inre marknaden skall fungera väl och för att målen i andra delar av gemenskapens politik skall uppnås krävs det att minimiskattenivåer fastställs på gemenskapsnivå för de flesta energiprodukter, inklusive elektricitet, naturgas och kol.

(4) Stora skillnader mellan medlemsstaternas energiskattenivåer skulle kunna visa sig motverka en väl fungerande inre marknad.

(5) Fastställandet av lämpliga minimiskattenivåer för gemenskapen kan göra det möjligt att minska nuvarande skillnader i de nationella skattenivåerna.

(6) Enligt artikel 6 i [EG-]fördraget skall miljöskyddskraven integreras i utformningen och genomförandet av gemenskapens övriga politik.”

4 Enligt artikel 1 i direktiv 2003/96 ska energiprodukter och elektricitet beskattas i medlemsstaterna i överensstämmelse med detta direktiv.

5 I artikel 2.1 b i direktivet, jämförd med artikel 2.5 i samma direktiv, föreskrivs att termen ”energiprodukter” ska tillämpas på produkter ”enligt KN-nummer 2701, 2702 samt 2704–2715”, såsom dessa produkter anges i kommissionens förordning (EG) nr 2031/2001 av den 6 augusti 2001, om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 279, s. 1), däribland dieselbrännoljor, vilka omfattas av nummer 2710 i Kombinerade nomenklaturen (nedan kallad KN).

6 Enligt artikel 4.1 i direktiv 2003/96 får ”[d]e skattenivåer som medlemsstaterna skall tillämpa på de energiprodukter och den elektricitet som anges i artikel 2 … inte underskrida de minimiskattenivåer som föreskrivs i detta direktiv”.

7 Enligt artiklarna 7–10 i direktiv 2003/96 ska minimiskattenivåerna för motorbränsle, bränslen för uppvärmning och elektricitet från och med den 1 januari 2004 fastställas i enlighet med bilaga I till detta direktiv.

8 Artikel 14.1 a i direktiv 2003/96 har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna skall, utöver vad som följer av de allmänna bestämmelserna i [rådets] direktiv 92/12/EEG [av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punktskattepliktiga varor och om innehav, flyttning och övervakning av sådana varor (EGT L 76, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 57), i dess lydelse enligt rådets direktiv 2000/47/EG av den 20 juli 2000 (EGT L 193, s. 73)] om skattebefrielser för användning av skattepliktiga produkter och utan att det påverkar tillämpningen av andra gemenskapsbestämmelser, bevilja skattebefrielse för följande användningsområden, på villkor som medlemsstaterna skall fastställa i syfte att säkerställa en korrekt och lättfattlig tillämpning av sådana skattebefrielser och i syfte att förhindra varje form av skatteflykt, undandragande av skatt eller missbruk:

a) Energiprodukter och elektricitet som används för att framställa elektricitet och elektricitet som används för att upprätthålla möjligheten till elproduktion. Medlemsstaterna får dock av miljöpolitiska skäl beskatta dessa produkter utan att iaktta bestämmelserna om minimiskattenivåer i detta direktiv. I så fall skall beskattning av dessa produkter inte beaktas vid iakttagande av de minimiskattenivåer för elektricitet som fastställs i artikel 10.”

9 Artikel 21.5 tredje stycket i direktiv 2003/96 har följande lydelse:

”En enhet som producerar elektricitet för eget bruk anses som distributör. Trots vad som sägs i artikel 14.1 a får medlemsstaterna undanta sådana småproducenter av elektricitet, under förutsättning att de beskattar de energiprodukter som används för framställningen av elektriciteten.”

10 Artikel 28.1–3 i direktiv 2003/96 har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna skall senast den 31 december 2003 anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

2. De skall tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2004, med undantag av de bestämmelser som fastställs i artiklarna 16 och 18.1, vilka får tillämpas av medlemsstaterna från och med den 1 januari 2003.

3. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.”

11 Artikel 30 i nämnda direktiv har följande lydelse:

”Trots vad som sägs i artikel 28.2 skall direktiven 92/81/EEG och 92/82/EEG upphöra att gälla efter den 31 december 2003.”

De nationella bestämmelserna

12 Lagen om skatt på mineraloljor (Mineralölsteuergesetz, BGB1. 1992 I, s. 2185, nedan kallad lagen om skatt på mineraloljor) av den 21 december 1992, i dess lydelse vid

tidpunkten för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen, innehöll bland annat följande bestämmelser:

”*1 § – Definitioner*

1) Mineraloljor ska inom beskattningsområdet påföras skatt på mineralolja …

2) Med mineraloljor avses i denna lag:

…

4. varor som omfattas av nummer 2710 i [KN],

2 § – Normal skattesats, definitioner

1) Skattesatsen är

…

4. för 1000 liter dieselbrännolja som omfattas av undernummer 2710 00 69i [KN]

a) med en svavelhalt som överstiger 10 mg/kg, 485,70 euro,

b) med en svavelhalt på högst 10 mg/kg, 470,40 euro …”

13 Enligt 9 § stycke 1 punkt 3 i lagen om skatt på elektricitet (Stromsteuergesetz) av den 24 mars 1999 (BGBl. 1999 I, s. 378), i dess lydelse vid tidpunkten för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen, ska elektricitet som produceras i anläggningar med en högsta nominell elektrisk effekt på 2 megawatt under vissa omständigheter undantas från denna skatt.

14 Lagen om energiskatt (Energiesteuergesetz) av den 15 juli 2006 (BGBl. 2006 I, s. 1534) (nedan kallad lagen om energiskatt), som trädde i kraft den 1 augusti 2006, upphävde, från och med detta senare datum, lagen om skatt på mineraloljor under uttrycklig hänvisning till direktiv 2003/96. I denna lag föreskrivs bland annat följande:

”*1 § – Beskattningsområde, energiprodukter*

1) Energiprodukter ska inom beskattningsområdet påföras energiskatt. …

2) Med energiprodukter avses i denna lag:

…

2. produkter som omfattas av nummer … 2704–2715 i [KN]

…

2 § – Skattesats

1) Skattesatsen är

…

4. för 1 000 liter dieselbrännolja som omfattas av undernummer 2710 19 41–2710 19 49 i [KN]

a) med en svavelhalt som överstiger 10 mg/kg, 485,70 euro,

b) med en svavelhalt på högst 10 mg/kg, 470,40 euro

…

3) Med avvikelse för vad som sägs i 1 och 2 §§ är skattesatsen

1. för 1 000 liter korrekt märkt dieselbrännolja som omfattas av undernummer 2710 19 41–2710 19 49 i [KN]

a) med en svavelhalt som överstiger 50 mg/kg

fram till och med den 31 december 2008, 61,35 euro,

från och med den 1 januari 2009, 76,35 euro,

b) med en svavelhalt på högst 50 mg/kg, 61,35 euro,

…

när de används som bränsle eller för att driva gasturbiner eller förbränningsmotorer i förmånligt behandlade anläggningar enligt 3 § och 3a § eller när de levererats i detta syfte. …

3 § – Anläggningar som omfattas av ett förmånligt system

1) Förmånligt behandlade anläggningar … är fasta anläggningar

   1. i vilka den mekaniska energin uteslutande är avsedd för elproduktion

…

53 § – Skattebefrielse för elproduktion och för framställning av kraftvärme

1) Med förbehåll för vad som sägs i stycke 2 ska skattebefrielse på begäran beviljas för energiprodukter som bevisligen har beskattats … och som använts

   1. för att framställa elektricitet i fasta anläggningar

   …

   Om den mekaniska energi som framställts i anläggningen, i sådana fall som avses i första meningen punkt 1, även används i andra syften än elproduktion, ska skattebefrielse endast beviljas för den del av energiprodukterna som används för att framställa elektricitet.

2) Stycke 1 första meningen punkt 1 gäller endast anläggningar som har en nominell elektrisk effekt som överstiger två megawatt.

3) Skattebefrielse beviljas den som har använt energiprodukterna.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

15 Klaganden i målet vid den nationella domstolen driver flygplatsen Köln/Bonn. Klaganden använder elaggregat på marken för att förse flygplanen med den ström som behövs ombord. Under kalenderåret 2004 användes 585 642 liter beskattad dieselbrännolja för att producera denna elektricitet.

16 Den 30 december 2005 begärde klaganden vid Hauptzollamt Köln att skatten skulle återbetalas och hänvisade härvid till artikel 14.1 a i direktiv 2003/96.

17 Den 18 januari 2006 avslog Hauptzollamt Köln denna begäran med hänvisning dels till att lagen om skatt på mineraloljor inte innehåller några bestämmelser om återbetalning av skatt i de fall när beskattad dieselbrännolja använts till elproduktion, dels till att artikel 14.1 a i direktiv 2003/96 inte har direkt effekt.

18 Efter att ha fått avslag på sin begäran om omprövning av beslutet väckte klaganden talan vid Finanzgericht Düsseldorf.

19 Finanzgericht Düsseldorf har i sitt beslut om hänskjutande angett att EG-domstolen i sin dom av den 10 juni 1999 i mål C-346/97, Braathens, REG 1999, s. I-3419, punkterna 29–31, slagit fast att artikel 8.1 b i direktiv 92/81 har direkt effekt. Ordalydelsen av inledningen till nämnda artikel 8.1 motsvarar dock inledningen till artikel 14.1 i direktiv 2003/96. Dessutom föreskrivs i artikel 8.1 b i direktiv 92/81, i likhet med första meningen i artikel 14.1 a i direktiv 2003/96, en klar och precis skyldighet att medge befrielse.

20 Den hänskjutande domstolen ställer sig emellertid frågande till huruvida den ovillkorliga och precisa karaktären hos artikel 14.1 a i direktiv 2003/96 påverkas av den omständigheten att medlemsstaterna, enligt andra meningen i denna bestämmelse, får beskatta dessa produkter ”av miljöpolitiska skäl”. I detta avseende menar den nationella domstolen att dessa skäl, som förvisso inte definieras i direktiv 2003/96, visserligen verkar lämna den nationelle lagstiftaren ett utrymme för eget skön i valet av vilka energiprodukter som ska beskattas, men att det fortfarande är fullt möjligt att avgöra huruvida denne lagstiftare har använt sig av sin behörighet enligt nämnda artikel 14.1 a. Det finns dock inget i senare bestämmelser om ändring av lagen om skatt på mineraloljor och i förarbetena till dessa som tyder på att det är av miljöpolitiska skäl som den nationelle lagstiftaren har fortsatt att beskatta dieselbrännolja som används för att framställa elektricitet. Den nationelle lagstiftaren har således endast förhållit sig passiv i detta avseende och har inte inom den angivna fristen införlivat bestämmelserna i artikel 14.1 a i direktiv 2003/96. Införlivandet har först ägt rum i samband med lagen om energiskatt, som trädde i kraft den 1 augusti 2006.

21 Finanzgericht Düsseldorf har därför beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Skall artikel 14.1a i rådets direktiv 2003/96 … om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet tolkas så, att ett bolag som har använt beskattad dieselbrännolja enligt tulltaxenummer 2710 i [KN] till att framställa elektricitet och har lämnat in en ansökan om återbetalning av skatt, kan åberopa denna bestämmelse direkt?”

Prövningen av tolkningsfrågan

22 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 14.1 a i direktiv 2003/96, i den del det föreskrivs att energiprodukter som används för att framställa elektricitet ska befrias från den skatt som föreskrivs i detta direktiv, har direkt effekt på så sätt att en enskild kan åberopa denna bestämmelse vid de nationella domstolarna i mål där den enskilde, såsom är fallet i målet vid den nationella domstolen, har de nationella tullmyndigheterna som motpart och denne har yrkat att en nationell bestämmelse som strider mot nämnda artikel inte ska tillämpas.

23 Enligt domstolens fasta rättspraxis har enskilda, i alla de fall då bestämmelserna i ett direktiv med avseende på innehållet framstår som ovillkorliga och tillräckligt precisa, rätt att åberopa dem inför den nationella domstolen gentemot staten dels då medlemsstaten har underlåtit att införliva direktivet med nationell rätt inom tidsfristen, dels då den inte har införlivat det på ett korrekt sätt (se, bland annat, dom av den 19 november 1991 i de förenade målen C-6/90 och C-9/90, Francovich m.fl., REG 1991, s. I-5357, punkt 11, svensk specialutgåva, volym 11, s. 435, av den 11 juli 2002 i mål C-62/00, Marks & Spencer, REG 2002, s. I-6325, punkt 25, och av den 5 oktober 2004 i de förenade målen C-397/01–C-403/01, Pfeiffer m.fl., REG 2004, s. I-8835, punkt 103).

24 Det är utrett att Förbundsrepubliken Tyskland vid tiden för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen, vilka ägde rum efter det att fristen för införlivande av direktiv 2003/96, som fastställs i artikel 28.1, hade löpt ut den 31 december 2003, inte hade vidtagit några särskilda nationella åtgärder för att införliva detta direktiv med tysk rätt. Sådana åtgärder för att införliva vidtogs inte förrän senare, i lagen om energiskatt, som trädde i kraft den 1 augusti 2006.

25 Det är också utrett att Förbundsrepubliken Tyskland vid tiden för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen inte hade utnyttjat sin möjlighet att med stöd av artikel 14.1 a andra meningen i direktiv 2003/96 ”av miljöpolitiska skäl” inrätta ett system för beskattning av energiprodukter, såsom dieselbrännolja som används för att framställa elektricitet, som avviker från det system för skattebefrielse som föreskrivs i första meningen i denna bestämmelse. Det är nämligen ostridigt att sådana

skäl inte ligger bakom det beskattningssystem som vid denna tidpunkt var i kraft i medlemsstaten och att detta system endast införts för att införliva det system för beskattning av mineraloljor som tidigare föreskrevs i direktiven 92/81 och 92/82 med den nationella rätten.

26 Under förhandlingen har Republiken Italien emellertid gjort gällande att fristen för införlivande i artikel 28.1 i direktiv 2003/96 inte är tillämplig på bestämmelser som i likhet med artikel 14.1 a andra meningen i detta direktiv innebär att medlemsstaterna ges en valmöjlighet.

27 Detta argument kan dock inte godtas. I artikel 28.1 i direktiv 2003/96 föreskrivs nämligen i otvetydiga ordalag att medlemsstaterna senast den 31 december 2003 ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv, varvid det inte görs någon åtskillnad mellan bestämmelserna. Under alla omständigheter är det dessutom klarlagt att den möjlighet som föreskrivs i artikel 14.1 a andra meningen i detta direktiv inte har utnyttjats i lagen om energiskatt, som trädde i kraft den 1 augusti 2006, i syfte att införliva bestämmelserna i direktiv 2003/96 med tysk rätt. Således är det för svaren till den hänskjutande domstolen inte relevant hur lång tid medlemsstaterna hade på sig att införliva denna senare bestämmelse.

28 Under dessa omständigheter ska det, såsom både klaganden i målet vid den nationella domstolen och kommissionen har gjort gällande, undersökas huruvida artikel 14.1 a i direktiv 2003/96 till sitt innehåll är tillräckligt precis och ovillkorlig, så att en enskild direkt kan åberopa denna bestämmelse gentemot myndigheterna i den ifrågavarande medlemsstaten vad gäller en period under vilken denna senare, efter utgången av fristen i artikel 28.1 i detta direktiv, ännu inte har införlivat detta direktiv med den nationella rätten.

29 Vad gäller det första villkoret konstaterar domstolen att artikel 14.1 a i direktiv 2003/96, i den del det föreskrivs att medlemsstaterna inte ska påföra

energiprodukter som används för att framställa elektricitet den skatt som föreskrivs i detta direktiv, är tillräckligt precis, eftersom den med tydlighet fastställer de produkter som omfattas av skattebefrielsen (se analogt dom av den 19 januari 1982 i mål 8/81, Becker, REG 1982, s. 53, punkt 27, svensk specialutgåva, volym 6, s. 285, och domen i det ovannämnda målet Braathens, punkt 31).

30 Vad gäller det andra villkoret framgår det av fast rättspraxis att den omständigheten att en direktivbestämmelse ger medlemsstaterna möjlighet att välja inte nödvändigtvis utesluter att det, enbart på grundval av direktivbestämmelserna, med tillräcklig precision kan avgöras vilket innehåll de rättigheter har som sålunda tilldelats enskilda (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Francovich m.fl., punkt 17, och dom av den 4 december 1997 i de förenade målenC-253/96–C-258/96, Kampelmann m.fl., REG 1997, s. I-6907, punkt 39).

31 Det framgår således av en fast rättspraxis att den ovillkorliga karaktären hos en skyldighet att medge befrielse inte påverkas av att medlemsstaterna ges ett utrymme för skönsmässig bedömning i en sådan inledningsfras som den i artikel 14.1 i direktiv 2003/96, enligt vilken medlemsstaterna beviljar skattebefrielser ”på villkor som medlemsstaterna skall fastställa i syfte att säkerställa en korrekt och lättfattlig tillämpning av sådana skattebefrielser och i syfte att förhindra varje form av skatteflykt, undandragande av skatt eller missbruk”. En medlemsstat kan nämligen inte mot en skattebetalare, som kan visa att dennes skattemässiga ställning faktiskt omfattas av någon av de grupper av undantag från skatteplikt som anges i ett direktiv, åberopa sin underlåtenhet att anta de bestämmelser som ska underlätta tillämpningen av just detta undantag (se, analogt, domarna i de ovannämnda målen Becker, punkt 33, och Braathens, punkt 31, samt dom av den 10 september 2002 i mål C-141/00, Kügler, REG 2002, s. I-6833, punkt 52, av den 6 november 2003 i mål C-45/01, Dornier, REG 2003, s. I-12911, punkt 79, och av den 17 februari 2005 i de förenade målen C-453/02 och C-462/02, Linneweber och Akritidis, REG 2005, s. I-1131, punkt 34).

32 Tvärtemot vad klaganden i målet vid den nationella domstolen och Republiken Italien har anfört påverkas inte denna slutsats av den omständigheten att medlemsstaterna enligt artikel 14.1 a andra meningen i direktiv 2003/96 har möjlighet att beskatta de ifrågavarande produkterna av miljöpolitiska skäl. Detta undantag från huvudregeln om skattebefrielse är nämligen endast en möjlighet, och en medlemsstat som inte har utnyttjat denna möjlighet kan inte åberopa sin underlåtenhet till stöd för att neka en skattebetalare skattebefrielse, om denne enligt direktiv 2003/96 har rätt till sådan

skattebefrielse (se analogt domarna i de ovannämnda målen Kügler, punkterna 59 och 60, och Linneweber och Akritidis, punkt 35).

33 Av detta följer att skyldigheten i artikel 14.1 a i direktiv 2003/96 att befria energiprodukter som används för att framställa elektricitet från den skatt som föreskrivs i detta direktiv är tillräckligt precis och ovillkorlig för att enskilda ska kunna åberopa den vid en nationell domstol för att motsätta sig nationella bestämmelser som är oförenliga med denna skyldighet.

34 Enligt fast rättspraxis utgör rätten att erhålla återbetalning av skatter som i en medlemsstat har tagits ut i strid med gemenskapsrättsliga regler en följd av och ett komplement till de rättigheter som medborgarna direkt har tillerkänts i gemenskapsrätten (se, bland annat, dom av den 9 februari 1999 i mål C-343/96, Dilexport, REG 1999, s. I-579, punkt 23, och av den 8 mars 2001 i de förenade målen C-397/98 och C-410/98, Metallgesellschaft m.fl., REG 2001, s. I-1727, punkt 84, samt domen i det ovannämnda målet Marks & Spencer, punkt 30).

35 Det ska dessutom påpekas att parterna i målet vid den nationella domstolen under förhandlingen i domstolen har, som svar på domstolens fråga i detta avseende, förklarat att den elektricitet som klaganden i målet vid den nationella domstolen framställde, vid tidpunkten för de ifrågasatta omständigheterna, omfattades av 9 § stycke 1 punkt 3 lagen om skatt på elektricitet av den 24 mars 1999, i dess lydelse vid denna tidpunkt, enligt vilken den elektricitet som framställs i anläggningar som inte överskrider en viss nominell elektrisk effekt ska befrias från skatt.

36 Under hänvisning till dessa förklaringar har kommissionen och klaganden i målet vid den nationella domstolen, under samma förhandling i domstolen, gjort gällande att det inte är förenligt med direktiv 2003/96 att från skatt undanta energiprodukter som klaganden i målet vid den nationella domstolen använder för att framställa elektricitet, eftersom den elektricitet som framställs är skattebefriad i sig. Den möjlighet som medlemsstaterna enligt artikel 21.5 tredje stycket i direktiv 2003/96 har att, trots vad som sägs i artikel 14.1 a i detta direktiv, undanta småproducenter av elektricitet föreligger nämligen endast om de energiprodukter som används för denna

framställning beskattas. Klaganden i målet vid den nationella domstolen har på denna punkt emellertid gjort gällande att det faktiskt har införts en särskild skattesats i de bestämmelser som under år 2006 medförde att det nämnda direktivet införlivades, som är betydligt lägre än den allmänna skattesats som gällde vid tiden för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen.

37 I detta avseende konstaterar domstolen för det första att den hänskjutande domstolen i sin fråga har begränsat sig till att fråga domstolen om tolkningen av artikel 14.1 a i direktiv 2003/96 och för det andra att de ovannämnda faktiska och rättsliga omständigheterna, vilka lyfts fram och behandlats för första gången vid förhandlingen i domstolen, varken finns med i beslutet om hänskjutande eller i de skriftliga yttranden som de berörda har lämnat in. Parterna i målet har dessutom medgett, såsom svar på domstolens fråga i detta ämne, att denna aspekt av målet inte vid något tillfälle har tagits upp under diskussionerna i målet vid den nationella domstolen.

38 Under dessa omständigheter och i avsaknad av precisare och mer detaljerade uppgifter på denna punkt, anser domstolen att det inte med tillräcklig tydlighet framgår av ingivna handlingar att dessa olika omständigheter kan vara relevanta för utgången i målet vid den nationella domstolen och således vara till nytta för densamma, med tanke på att denna bär ansvaret för det rättsliga avgörandet och därför bäst kan avgöra vilka frågor som är relevanta med hänsyn till enskildheterna i det mål som den har att avgöra.

39 Frågan ska således besvaras enligt följande: Artikel 14.1 a i direktiv 2003/96 har direkt effekt, i den del det däri föreskrivs att energiprodukter som används för att framställa elektricitet ska befrias från den skatt som föreskrivs i detta direktiv, med den följden att den – vad gäller en period under vilken medlemsstaten ännu inte hade införlivat detta direktiv med den nationella rätten inom den föreskrivna tidsfristen – kan åberopas av en enskild i mål vid de nationella domstolarna där denne, såsom är fallet i målet vid den nationella domstolen, har de nationella tullmyndigheterna som motpart och har yrkat att en nationell bestämmelse som strider mot nämnda artikel inte ska tillämpas.

Rättegångskostnader

40 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Artikel 14.1 a i rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet har direkt effekt i den del det däri föreskrivs att energiprodukter som används för att framställa elektricitet ska befrias från den skatt som föreskrivs i detta direktiv, med den följden att den – vad gäller en period under vilken medlemsstaten ännu inte hade införlivat detta direktiv med den nationella rätten inom den föreskrivna tidsfristen – kan åberopas av en enskild i mål vid de nationella domstolarna där denne, såsom är fallet i målet vid den nationella domstolen, har de nationella tullmyndigheterna som motpart och har yrkat att en nationell bestämmelse som strider mot nämnda artikel inte ska tillämpas.

Underskrifter